

maa være uimodsigeligt, at enten medførte det ærede Medlems Ændringsforslag fra anden Behandling ikke større Likviditet for Bankerne — nemlig, dersom det ikke medførte, at større Beløb end efter Lovforslaget skulde holdes likvide til Udbetaling paa Anfordring i Nationalbanken eller i udenlandske Banker —, eller ogsaa medførte det ærede Medlems Ændringsforslag en saadan større Likviditet, at større Beløb end efter Lovforslaget skulde staa paa Anfordring i Nationalbanken eller i udenlandske Banker. Men i sidste Tilfælde er det, at disse større Beløb vilde blive unddraget Samfundets Handel og Omsætning herhjemme, idet de blev anbragt uproductivt, og det vilde jeg anse for meget uheldigt. Jeg synes ikke, det er muligt at modsige dette: Enten—eller!

Schovelin: Den ærede Ordfører (Dalsgaard) har fuldkommen logisk Ret i, at hvis Likviditetsfordringen blev gennemført, saa vilde et vist større Beløb blive unddraget Erhvervslivet. Men det er netop ogsaa Meningen. Det er Meningen, at de Midler, som betros Bankerne, for at de skal holdes rede, netop ikke maa bindes fast i Erhvervslivet. Man kan ikke paa een Gang blæse og have Mel i Munden; og vil Bankerne blive ved at være likvide, maa de i et vist Omfang holde deres Midler rede for deres Kunder, hvad disse Kunder forventer, de skal gøre, og ikke binde dem fast. Hvis de binder dem fast, kan Midlerne umuligt være likvide. Man har Valget. Jeg har valgt Likviditetsstandpunktet, det ærede Medlem har valgt Kreditforeningsstandpunktet.

Ordføreren (Dalsgaard): Det glæder mig, at det ærede Medlem (Schovelin) nu erkendte, at der ikke var noget Hul i min Tankegang, ikke nogen Modsigelse mellem mine Udtalelser. For øvrigt skal jeg slutte med at udtale, at jeg haaber, Bankerne vil vedblive med at føre deres Forretninger efter det, det ærede Medlem kalder god og sund Coutume, der er ingen Grund til at afvige derfra, selv om de kunde efter Lovforslaget, som i hvert Fald ikke kan indeholde nogen Opfordring dertil.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges med 38 Stemmer mod 3.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Æneste Behandling af Forslag til Lov om Sparekasser:

(Lovforslaget som vedtaget af Folketinget findes i Tillæg C. Sp. 2217; Udvalgets Erklæring og Indstilling findes i Tillæg B. Sp. 4285).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren (Jørgen Berthelsen): I det Forslag til Lov om Sparekasser, som nu foreligger til Behandling i dette høje Ting, er der af Folketinget i § 1 foretaget en Ændring, hvorefter de Sparekasser, som før den 1. April 1919 har diskonteret Veksler, skal have Lov til at fortsætte dermed. Denne Ændring anser Udvalget, som har haft denne Sag til Behandling, ikke for nogen Forbedring, jeg har Bemyndigelse til paa hele Udvalgets Vegne at sige: tværtimod. Under de Forhandlinger — Underhaandsforhandlinger kan man gerne sige —, som vi har haft, siden Folketinget vedtog Lovforslaget ved anden Behandling, har vi ogsaa gjort Forsøg paa at faa den Bestemmelse tidsbegrænset, hvorefter de, jeg tror heldigvis, jeg tør sige faa Sparekasser, der har drevet Vekseldiskontering før 1. April 1919, skal have Lov til at have en Særstilling i Modsætning til det meget store Antal af danske Sparekasser, som ikke har villet benytte den Ret, som man altsaa mener, de har haft efter den tidligere Lov. Udvalget har den Opfattelse, at en Bestemmelse som denne bringer Sparekasserne ind paa rene og skære Bankforretninger, hvilket maa anses for at være uheldigt, jeg kan herom henvise til de Udtalelser, den højtærede Handelsminister har fremsat baade ved Lovforslagets Fremsættelse og ved anden og vistnok ogsaa tredie Behandling. Det, man tilsigtede ved Adskillelsen mellem Banker og Sparekasser, var, at Indskyderne i de sidste skulde kunne være sikre paa, at deres Kapitaler var anbragte paa en aldeles sikker og betryggende Maade, men man anser det ikke for at være særlig betryggende, at Sparekasserne giver sig til at diskontere Veksler. Denne Sag har imidlertid i mange Aar været forhandlet frem og tilbage mellem Rigsdagens to Ting, den har været fremsat af flere forskellige Ministre, men det er ikke lykkedes Rigsdagen at opnaa